

DECIZIE

24 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nicolae Craiu
Victor Burduh

examinând recursul depus de Nicolae Pasecinic,

în cauza de contencios administrativ la acțiunea în anulare și în obligare depusă de Nicolae Pasecinic împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, terț Aparatul Președintelui RM cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

împotriva încheierii din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care cererea cu privire la suspendarea efectelor juridice a actului administrativ individual defavorabil până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești pe cauza respectivă a fost respinsă ca fiind neîntemeiată,

c o n s t a t ă:

La data de 29 ianuarie 2021, Nicolae Pasecinic a depus cerere de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, terț Aparatul Președintelui RM cu privire la anularea hotărârii nr. 1/1 din 19 ianuarie 2021 a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a hotărât respingerea solicitării sale privind propunerea repetată de numire în funcție până la atingerea plafonului de vârstă și obligarea Consiliului Superior al Magistraturii de a emite o hotărâre cu privire la înaintarea propunerii repetate a dânsului Președintelui RM de numire în funcție până la atingerea plafonului de vârstă, concomitent prin prisma art. 214 Cod administrativ solicitând și suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil enunțat.

Prin încheierea din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, cererea cu privire la suspendarea efectelor juridice a actului administrativ individual defavorabil până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești pe cauza respectivă depusă de Nicolae Pasecinic a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Invocând ilegalitatea acestei încheieri, la data de 4 martie 2021, Nicolae Pasecinic a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, anularea încheierii recurate cu pronunțarea unei noi decizii sub formă de încheiere, prin care

cererea privind suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil să fie admisă în sensul declarat.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu încheierea contestată, considerând-o ilegală, neîntemeiată și nemotivată, fiind emisă cu încălcarea normelor de drept material.

În acest context, a invocat că în cererea de chemare în judecată a explicat amănunțit și probat existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil contestat și anume prin faptul că la caz, legea nu prevede clar temeiurile din care Consiliul Superior al Magistraturii poate refuza de a propune reconfirmarea în funcție a unui judecător.

Totdată, în ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, deși membrii Consiliului, Luiza Gafton, Dorel Musteață și Mariana (Grama) Timotin nu au votat pentru reconfirmare sa în funcția de judecător, nu este clar motivul acestora de refuz, or, în ședință nu s-au discutat probleme ce țin de activitatea problematică sau vicioasă a judecătorului refuzat.

Curtea de Apel Chișinău în încheierea din 11 februarie 2021 nu s-a expus în nici un fel asupra temeiului invocat de reclamant referitor la existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil.

La fel, în acțiune a fost motivată și existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, prin faptul că în procedura sa sunt în examinare 296 dosare, iar prin suspendarea executării actului administrativ individual contestat se va evita pericolul iminent de producere a unor prejudicii ireparabile precum prejudicii materiale și morale ale părților de pe dosarele aflate în procedura mea, or, în situația în care va fi pusă în executare hotărârea și va emis decret de eliberare din funcție, dosarele aflate în faza de examinare vor fi repartizate repetat altor judecători, care vor fi nevoiți de a examina dosarele de la faza inițială, ceea ce va duce inevitabil la tergiversarea examinării cauzelor și cheltuieli suplimentare pentru părți.

În susținerea cererii de suspendare a actului administrativ, recurentul a mai menționat că a făcut trimitere și la cauza relevantă speței Camelia Bogdan vs România, unde CtEDO a constatat că reclamanta a fost privată de accesul la un tribunal (ordinar sau de alt tip) în legătură cu suspendarea ei din funcție de către Consiliul Superior al Magistraturii, o măsură care nu i-a permis să-și îndeplinească sarcinile de judecător și să-și primească salariul. Prin urmare a fost afectată esența dreptului de acces la un tribunal.

Cu toate acestea, Curtea de Apel Chișinău în încheierea contestată nu s-a expus asupra temeiurilor enunțate, ceea ce în opinia sa constituie temei de casare a încheierii recurate.

Totodată, la examinarea cererii privind suspendarea efectelor juridice a actului administrativ individual defavorabil, prima instanță nu a luat în considerare nici practica care există într-un litigiu asemănător, ceea ce se confirmă prin încheierea din 14 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău anexată la recurs, prin care s-a admis cererea reclamantului privind suspendarea executării hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.330/27 din 3 noiembrie 2020 până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, în cauza de contencios administrativ

la acțiunea înaintată de Inga Gorlenco împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea emiterii unui act administrativ favorabil.

În consecință, recurentul a relevat că prima instanță nu a elucidat toate circumstanțele care au importanță pentru examinarea corectă a chestiunii privind suspendarea executării actului administrativ.

Prin referința depusă la data de 22 martie 2021, Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea recursului depus de Nicolae Pasecinic ca fiind neîntemeiat.

În conformitate cu art. 242 Cod administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul depus de Nicolae Pasecinic la data de 4 martie 2021 (f.d.154) este în termen, având în vedere că încheierea contestată a fost emisă la data de 11 februarie 2021 (f.d.98) și recepționată de recurent la data de 18 februarie 2021 (f.d.107).

În conformitate cu art. 243 alin. (2) Cod administrativ, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. În speță, Colegiul nu consideră oportun de a cita participanții la proces pentru a se pronunța cu privire la argumentele invocate în recurs, deoarece criticele recurentului Nicolae Pasecinic au fost expuse cu suficientă claritate, iar intimatul Consiliul Superior al Magistraturii prin referință și-a expus opinia asupra temeiniciei recursului.

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea încheierii din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

În conformitate cu art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul.

Din conținutul recursului depus de Nicolae Pasecinic, rezultă că recurentul nu este de acord cu încheierea din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care cererea cu privire la suspendarea efectelor juridice a actului administrativ individual defavorabil – hotărârea nr. 1/1 din 19 ianuarie 2021 a Consiliului Superior al Magistraturii până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești pe cauza respectivă a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d.154-163).

La fel, s-a constatat că pentru a se pronunța astfel, Curtea de Apel Chișinău a reținut că cererea privind suspendarea executării hotărârii nr. 1/1 din 19 ianuarie 2021 a Consiliului Superior al Magistraturii a fost formulată absolut incert, fără a fi detaliat și argumentat existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii

ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil. Or, la depunerea cererii privind suspendarea actului administrativ, reclamantul nu a justificat suficient de concret și efectiv acele circumstanțe care ar impune necesitatea instituirii garanției de asigurare a protecției sale provizorii, acesta având invocări generale și declarative, fiind lipsite de aspect probatoriu pertinent. De asemenea, reclamantul nu a argumentat prin ce acțiuni anume nedispunerea suspendării actului contestat ar duce la cauzarea unor daune sau prejudicii ireparabile dânsului, motiv pentru care cererea enunțată a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, analizând situația de fapt din prezenta speță în raport cu circumstanțele care au importanță pentru elucidarea chestiunii privind suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil, menționează că soluția dată de către prima instanță este corectă din considerentele ce urmează.

În corespundere cu art. 214 alin. (1)-(4) din Codul administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2). Pentru probarea faptelor, participanții, în locul prezentării probelor obișnuite, pot depune o declarație pe propria răspundere. Instanța de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanților la proces. Dacă consideră necesar, instanța de judecată citează părțile pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică.

În interpretarea corectă a normei enunțate, instanța de recurs reține că, prin reglementările art. 214 din Codul administrativ, legislatorul a stabilit ca garanție a asigurării legalității – suspendarea executării actului administrativ individual contestat.

Astfel, suspendarea reprezintă operația de întrerupere temporară a efectelor juridice produse de un act juridic. Suspendarea actelor administrative reprezintă o garanție a asigurării legalității, ce intervine însă în cazuri de excepție, în situații limită. Ea are în vedere fie întreruperea vremelnică a producerii de efecte juridice (ceea ce înseamnă că actul era în vigoare) fie amânarea temporară a producerii de efecte juridice.

Conform art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, motivele suspendării sunt: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Din sensul normei enunțate, rezultă că legislatorul a stabilit că actul administrativ poate fi suspendat doar în două condiții care nu urmează a fi îndeplinite cumulativ, și anume: în cazul confirmării incontestabile a existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ

individual defavorabil și/sau existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, instanța de recurs reține că, la dispunerea suspendării actului administrativ urmează a fi constatate existența acelor temeuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

La rândul său, atât cazul bine justificat în vederea confirmării incontestabile a existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât și paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Cu referire la primul temei prevăzut de legiuitor și invocat de către reclamantul Nicolae Pasecinic în vederea suspendării executării actului administrativ – existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului defavorabil, Colegiul reține că prin noțiunea de suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, se înțelege acele circumstanțe de fapt, care ar convinge judecătorul că, actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond și se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare. Acest raționament, se desprinde din faptul că, ilegalitatea actului administrativ individual, este una din condițiile cumulative de admitere a acțiunii în contestare.

În privința acestei condiții de suspendare a executării actului administrativ individual defavorabil, rezultă că ilegalitatea actului administrativ individual, vizează două dimensiuni ale legalității, opusul ilegalității fiind legalitatea procedurală (formală) și legalitatea materială.

Totodată, pentru a înlătura chiar și temporar regula executării imediate a actului administrativ, prin suspendarea acestuia, instanța nu poate aprecia discreționar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a analiza pe fond conținutul actului administrativ.

În motivarea solicitării de suspendare a executării hotărârii nr. 1/1 din 19 ianuarie 2021 a Consiliului Superior al Magistraturii pe motivul sus-enunțat, reclamantul-recurent a invocat că:

- legea nu prevede clar temeiurile din care Consiliul Superior al Magistraturii ar putea refuza de a propune reconfirmarea în funcție a unui judecător;
- având în vedere că organele specializate de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii și-au prezentat poziția clară și sub toate aspectele asupra activității judecătorului pe parcursul anilor, membrii Consiliului Superior al Magistraturii, care au votat contra, nu și-au argumentat poziția sub nicio formă și fără a prezenta opinie separată motivată în acest sens, adică nefiind evidente/clare motivele care au condus la refuzul/neîntrunirea numărului

necesar de voturi, pentru propunerea repetată de numire în funcție până la atingerea plafonului de vârstă;

- în ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, deși membrii Consiliului, Luiza Gafton, Dorel Musteață și Mariana (Grama) Timotin nu au votat pentru reconfirmare sa în funcția de judecător, nu este clar motivul acestora, or, în ședință nu s-au discutat probleme ce țin de activitatea problematică sau vicioasă a judecătorului refuzat. Doar membrul Consiliul Superior al Magistraturii, Nina Cernat și-a exprimat opinia asupra subiectului, dând citire unei petiție anonime care conținea folosirea unor calificative și etichetări care nu fac obiectul evaluării unui judecător, enunțând astfel la adresa sa precum că „ar fi o persoană coruptă și afectată de analfabetism juridic”, prin ce în opinia dânsului a încălcat obligațiunile de membru stabilite de art.II alin. (1), lit.(b) din Legea nr.947 din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii și a încălcat normele Codului de etică și de conduită profesională a judecătorului, expunând-și în acest sens opinia preconcepută la examinarea subiectului, opinie ce se confirmă și din înregistrarea audio și video a ședinței Consiliului din 19 ianuarie 2021, fără a prezenta opinie separată motivată în acest sens.

Raportând normele de drept procedural legal enunțate la circumstanțele litigiului dedus judecării, instanța de recurs fără a se expune și a prejudicia fondul cauzei deduse judecării și fără a tranșa chestiunea legalității actului contestat, reține că prima instanță corect a concluzionat asupra faptului că nu pot fi subsumate condiției cazului bine justificat aprecierile referitoare la nelegalitatea unui act administrativ a cărui suspendare se cere, întrucât acceptarea unui asemenea raționament ar echivala cu o prejudecare a fondului litigiului, care privește examinarea legalității, examinare ce excedează cadrului procesual, respectiv acțiunii în suspendarea executării actului administrativ. Or, judecarea cererii de suspendare nu presupune prejudecarea fondului litigiului, instanța având numai posibilitatea de a efectua o cercetare sumară a aparenței dreptului.

Astfel, motivele de nelegalitate a actului invocate în susținerea cererii de suspendare, care presupun cercetarea în profunzime a fondului cauzei, nu se circumscriu condiției referitoare la existența unui caz bine justificat, **deoarece în speță, acestea se referă la fondul cauzei și nu pot constitui obiect de examinare a cauzei în ordine de recurs împotriva încheierii de suspendare.**

Or, actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate, de prezumția de veridicitate și prezumția de autenticitate, de unde decurge principiul că actul administrativ este executoriu din oficiu (executio ex officio) și imediat, el fiind însuși titlu executoriu, fără a mai fi nevoie de investirea lui cu formulă executorie, atât timp cât judecătorul nu a intervenit pentru a paraliza executarea sau pentru a-l anula.

Prin urmare, având în vedere că examinarea cererii de suspendare nu presupune prejudecarea fondului litigiului, instanța având numai posibilitatea de a efectua o cercetare sumară a aparenței dreptului, în prezenta speță în limitele necesare examinării cererii de suspendare, prima instanță just a concluzionat că în speță nu s-au constatat obiectiv suspiciuni serioase și rezonabile privind ilegalitatea hotărârii nr. 1/1 din 19 ianuarie 2021 a Consiliului Superior al Magistraturii.

Cât privește cel de-al doilea temei prevăzut de legiuitor și invocat de către reclamant în vederea suspendării actului administrativ – existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, Colegiul reține că scopul aplicării acestui temei este crearea unui climat favorabil executării unei eventuale hotărâri judecătorești, astfel pentru a fi dispusă suspendarea executării actului administrativ contestat, persoana vătămată, trebuie să dovedească temeinicia solicitării, precum și faptul că suspendarea are drept scop prevenirea unui prejudiciu ireparabil.

La rândul său, prejudiciu ireparabil presupune existența în cuprinsul actului vizat a unor dispoziții care, prin aducerea la îndeplinire i-ar produce reclamantului un prejudiciu greu sau imposibil de înlăturat în ipoteza anulării actului. Or, prevenirea unui prejudiciu ireparabil presupune evitarea unui prejudiciu material viitor și previzibil, care ulterior, după adoptarea hotărârii, nu ar putea fi îndeplinit.

Sub acest aspect, instanța de recurs reține că Curtea de Apel Chișinău corect a concluzionat că în prezentul litigiu nu există nici motivul alternativ de suspendare prevăzut la art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ – existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Aceasta deoarece existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil nu a fost argumentată și nici probată în regim suficient de obiectiv și convingător. Or, la depunerea cererii privind suspendarea actului administrativ, reclamantul nu a argumentat prin ce acțiuni anume, nedispunerea suspendării actului contestat **ar duce la cauzarea unor daune sau prejudicii ireparabile dânsului.**

Totodată, Colegiul reține că, simpla invocare a unui fapt evident, atât timp cât autorul cererii nu argumentează caracterul ireparabil al riscului, nu reprezintă o motivare suficientă și convingătoare pentru a suspenda actul administrativ. Or, chiar dacă riscul este abstract, cererea cu privire la suspendarea actului contestat trebuie motivat convingător, nu prin simpla enumerare a unor fapte. Doar invocarea riscului și enumerarea unor fapte nu reprezintă o motivare suficientă și convingătoare în vederea suspendării actului administrativ contestat.

Aceasta deoarece cuantumul obligațiilor impuse prin efectul actului contestat de reclamant nu poate constitui temei de garanție a asigurării legalității prin suspendarea efectului execuțional al acestuia, decât în condițiile în care, reclamantul justifică pertinent și concludent survenirea pagubelor iminente, ca urmare a punerii în executare a acestuia, prin analize concrete, probe exhaustive din conținutul cărora să rezulte o atare concluzie, dar și legătura de cauzalitate directă a efectului execuțional al actului administrativ contestat raportat la pretensele prejudicii survenite, caracterizate prin imposibilitatea în reparare, ori repararea acestora cu dificultate.

În consecință, Colegiul menționează că reclamantul nu a invocat motive plauzibile în vederea dispunerii suspendării actului administrativ, iar motivele indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ, care ar justifica suspendarea executării actului administrativ contestat nu sunt îndeplinite, întrucât paguba iminentă, precum și ilegalitatea actului administrativ nu se prezumă, ci trebuie

dovedite de persoana lezată, prin probe concludente și pertinente. Or, din cererea înaintată nu sunt identificate, la această fază a procesului niciunul din temeiurile de suspendare indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

În același timp, orice acțiune întreprinsă trebuie să fie proporțională cu scopul său, iar ingerințele în drepturile pârâtului și persoanelor interesate trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecție anticipată a drepturilor reclamantului.

Cât privesc argumentele reclamantului precum că prin suspendarea executării actului administrativ individual contestat se va evita pericolul iminent de producere a unor prejudicii ireparabile precum prejudicii materiale și morale a părților de pe dosarele aflate în procedura sa, deoarece în situația în care va fi pusă în executare hotărârea și va emis decret de eliberare din funcție, dosarele aflate în faza de examinare vor fi repartizate repetat altor judecători, care vor fi nevoiți de a examina dosarele de la faza inițială, ceea ce va duce inevitabil la tergiversarea examinării cauzelor și cheltuieli suplimentare pentru părți, acestea nu pot constitui drept temei de suspendare a actului administrativ individual contestat, în situația în care paguba iminentă, presupune existența în cuprinsul actului vizat a unor dispoziții care, prin aducerea la îndeplinire **i-ar produce anume reclamantului și nu altcuiva un prejudiciu greu sau imposibil de înlăturat** în ipoteza anulării actului administrativ contestat, condiții însă ce nu se atestă la caz.

Dimpotrivă, întru evitarea tergiversării examinării cauzelor aflate în gestiunea reclamantului, în temeiul încheierii motivate a Vicepreședintelui Judecătorei Chișinău, sediul Central, s-a dispus redistribuirea aleatorie a dosarelor aflate în procedura sa, unui alt judecător sau unui alt complet de judecată.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs reține că referirea recurentului la încheierea din 14 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău anexată la recurs, prin care într-un alt litigiu s-a admis cererea reclamantului privind suspendarea executării hotărârii nr.330/27 din 3 noiembrie 2020 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, precum și invocarea cauzei Camelia Bogdan vs România, la fel, nu pot constitui drept temei de suspendare a actului administrativ individual contestat, întrucât circumstanțele stabilite atât în încheierea din 14 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, cât și în cauza Camelia Bogdan vs România sunt diferite.

Din aceste considerente, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și de a menține încheierea primei instanțe.

În conformitate cu art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

decide :

Se respinge recursul depus de Nicolae Pasecinic.

Se menține încheierea din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în cauza de contencios administrativ la acțiunea în anulare și în obligare depusă de Nicolae Pasecinic împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, terț Aparatul

Președintelui RM cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Nicolae Craiu

Victor Burduh